

2022. Úrnapi szám

ÚJ HAJTÁS

XXVII. évfolyam, 3. szám

**JURIJ HOLOTYUK
DIAKÓNUSSZENTELESE 5. o.**

ELSŐÁLDOZÁS FEKETEARDÓN 7. o.

**ASSISI SZENT FERENC
ÉS AZ OLTÁRISZENTSÉG 11. o.**

VIRÁG A NAPSUGÁRBAN
- a szentáldozásról 3. o.

**AZ ÓSZÖVETSÉGI JÓZSEF
ÉS A MEGBOCSÁTÁS 13-14. o.**

A SZENTÁLDOZÁS IGAZI ISTENTALÁLKOZÁS. AKI RENDSZERESEN ESZI AZ ÚR TESTÉT, ABBAN ELŐBB-UTÓBB MEGERŐSÖDIK A MEGGYŐZŐDÉS, HOGY ISTEN MINDEN ÉLETHELYZETBEN GONDJÁT VISELI, ÉS HOGY LESZ ÖRÖK ÉLETÜNK. „TÖBB ÉLET” LESZ BENNE: ÉLETKEDV, A LÉLEK BÉKÉJE, ÖRÖM ÉS SZERETET. A TÖBB ÉLET KÉPESSÉ TESZ JÓL ÉRTELMEZNI A NEHÉZ ÉLETHELYZETEKET: HALÁLT, SZENVEDÉST. MEGLÁTTATJA A KEGYELMI ÖSSZEFÜGGÉSEKET ÉS A DOLGOK ÉS TÖRTÉNÉSEK IGAZI LÉNYEGÉT.

(KERÉNYI LAJOS)

Ez történt egyházmegyénkben

Jurij Holotyuk diakónusszentelése

Olajszentelési szentmise

Elsőáldozás Feketeardón

A TARTALOMBÓL:

Virág a napsugárban.....	3. o.
Imaoldal.....	4. o.
Diakónusszentelés.....	5. o.
Olajszentelési szentmise.....	6. o.
Elsőáldozás Feketeardón	7. o.
A Szentatya	
megnyilatkozásaiból	8. o.
Júniusi életige	9. o.
De Jacobis Szent Jusztin	
püspök.....	10. o.
Assisi Szent Ferenc és	
az Oltáriszentség	11. o.
Valóban étel.....	12. o.
Megbocsátás	13-14. o.
Mese.....	15. o.

Lapunk megjelenését támogatta:KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVALMINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKARSÁGBETHLEN GÁBOR
ALAP

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja**Szerkesztőbizottság:**

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő),
Popovicsné Palójtay Márta (szerkesztő),
Riskó Marianna (rovatvezető).

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Halada Katalin

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.

Tel./fax: 0231-54670

E-mail: mrkp.sajto@gmail.com

Honlap: www.ujhajtás.net.ua

A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3T 199

Készült:

СП ТЗОВ "Полі", Lemberg

2000 példány

Virág a napsugárban

Belgium fővárosában, Brüsszelben virágkiállítást rendeztek. Csodálatosan szép látványban volt részük a látogatóknak. Szébbnél szebb virágok tengerében lehetett itt gyönyörködni, a „Kelet szemétől” kezdve „Erzsébet királynő” virágában. Nemcsak ismertebb virágok, mint a liliom vagy a rózsza, hanem különleges virágfajták is részt vettek a virágok szépségversenyén. A versenybíróknak nem volt könnyű dolguk, hogy kiválasszák a legszebb, az első díjra érdemes virágot. Mindenki csodálkozott azonban, mikor a szébbnél szebb virágok közül egy közönséges gyűszűvirág nyerte az első díjat. Annyi azonban bizonyos, hogy valami csodálatosan szép példány volt. A csodálkozás és az érdeklődés még jobban megnőtt annak hallatára, hogy a gyűszűvirág tulajdonosa egy szegény, beteg leányka volt, akit Dulder Mártának hívtak. Márta egy szegény mosónő leánykája volt, és egy bérkaszárnya pincéjében laktak. Névnapjára édesanyja egy kis gyűszűvirágot vásárolt leánykájának. Márta igen örült ennek a szerény ajándéknak is, mert nagyon szerette a virágokat. Ettől kezdve minden szeretetét erre a virágra pazarolta. Betegsége miatt mindig otthon kellett tartózkodnia. Édesanyja reggel elment dolgozni, ő pedig egyedül maradt. Mióta azonban vele volt a virág, nem volt olyan nehéz és elviselhetetlen a magányosság sem.

Vajon miként lett olyan szép Mártika virága, hogy az első díjat megnyerte? A dolog így történt. A nap csak nagyon ritkán sütött be a lakásba, ahol ezért meglehetősen sötét volt. Amikor azonban az első napsugár bekukkantott az ablakon, a kislány azonnal odavitte a virágot, és azután mindig úgy helyezte el, hogy ráhulljon az éltető nap sugara. Mártika gondozó szeretete, a napsugár fénye és melege hamarosan érezte hatását. A virág egyre szebb lett, és szépségével nemcsak Márta szeretetét hálálta meg, hanem az első díjat is megnyerte a brüsszeli virágkiállításon.

Bizonyára sokan szeretitek a virágokat. Ismeritek a közmondást is: „Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet.” Én azonban most egy olyan virágról akarok beszélni, amely szebb és értékesebb a föld minden virágánál. Ez a virág nem más, mint a lelketek, melyet a Jóisten teremtett. Minden más virág elhervad és elpusztul, a lelkünk azonban halhatatlan. De ennek is szüksége van napsugárra, akárcsak a kerti virágoknak. Persze a mi lelkünk virágának nem arra a napra van szüksége, melyet reggel fölkelni és este lenyugodni látunk. A mi lelkünk napja az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Nekünk is úgy kell tehát cselekednünk, mint a kis Mártának! Helyezzétek fényoszlopok lelketeit Jézus közelébe. Nyáron mindenki szeret napfürdőzni. De erre nemcsak a testünknek, hanem a lelkünknek is szüksége van. Ezért, ha a templom felé jártok, nézzetek be néhány percre a templomba, ahol Jézus rátok vár, hogy megfürdesse lelketeit szeretetének napsugarában.

Így cselekedett az a néger fiúcska is, akit gyakran lehetett látni, amint az oltár előtt térdelt. Egyszer a missziós atya megkérdezte tőle:

– Mit imádkozol?

A kisfiú így válaszolt:

– A nap felé fordítom a lelkemet.

De ha már ilyen nagy lelki haszonnal jár a templomlátogatás, még jobb a szentáldozásban szívünkbe fogadni Jézust, lelkünk napját. Aki áldozik, annak a lelkét elárasztja Jézus szívének fénye és melege. Ó, ha látnátok, milyen szép lesz az ember lelke, midőn magához veszi az Úr Jézust! Minden szentáldozás által egyre szebb lesz a lelketek, és jutalmul nem az első díjat, hanem a mennyországot fogjátok megnyerni.

György Attila A kegyelem forrásai c. könyvéből

„Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért... Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg őbenne.”

Jn 6,51-56

„Minden odaadással meghallgatott szentmise csodálatos hatással van a lelkünkre, olyan lelki és anyagi kegyelmeket ad, amelyeket magunktól nem ismernénk. Hozz áldozatot, és vegyél részt a szentmisén! A világ a Nap nélkül meg tudna lenni, de nem lehet meg szentmise nélkül.”

Pio atya Breviáriumból

Hosszabbítsátok meg együttlétünket a kitett OLTÁRISZENT-SÉG imádásával! Hordozzátok szívetekben, miután magatokhoz vettetek. Ne szaladjatok el rögtön! Ne felejtkezzetek meg Rólam! Beszélgetsetek Velem! Szeressetek! Adjatok hálát! Mondjatek el mindent, ami bánt, aminek örültök. Kérjete! Mindent kérhetek. Kérjete sokat! Hiszen végtelenül gazdag vagyok! Kérjete kegyelmeket másoknak, mindenkinek!

Imádjatok mindenki helyett, mindenkiért és mindenki nevében! Ajánljátok föl kiontott VÉREMET, szent sebeimet az ATYÁNAK mindenkiért, mindenki helyett és mindenki nevében! Csak ez mentheti meg meg a világot!

Euchrisztikus keresztút (részlet)

SZENT-GÁLY KATA -jöjjetek utánam -

kezedbe adom életemet
csak úgy egyszerűen
és nagy szavak nélkül

ez mindenem
ez a darab kenyér

ha felajánlod
ha egybefogod a magadéval
legyen meg az is

foglalj le engem
hogy cselekedni tudj általam

Bevallom, Uram, néha szeretnék megszökni az élet gondoljaitól. De tudom, hozzád ilyen céllal nem menekülhetek. A szentmisét nem kikapcsolódásra adtad nekünk. A veled egyesülő áldozat lényege éppen az odaadás, a végsőig való helytállás vállalása. Egész szívvel akarok nekilendülni mindannak, ami az én feladatom ezen a földön.

Uram, te mindig jobban szerettél minket, mint saját maga-

dat, s egyre ezt teszed ma is, amikor az Oltáriszentségben ételként adod magad nekünk. Te azt akarod, hogy bennünk is oly nagy legyen a kölcsönös szeretet, hogy a másikat mindig jobban szeressük, mint saját magunkat. Taníts meg arra, hogy a szeretetemet tettekkel bizonyítsam, hogy testvéremért megtegyem mindazt a jót, amit megtehetek, imádkozzak érte, és minden kínálkozó alkalommal szolgáljam őt. Tégy felkészültté arra, hogy minden fenntartás nélkül elkötelezzem magam testvéreim szolgálatában, és életemet adjam értük. Add meg azt is, hogy mások elképzelése és akarata szerint is szolgálni tudjam őket szeretetből, mivel te, drága Üdvözítőm, a kereszten haldokolva erre tanítottál engem!

Szalézi Szent Ferenc

Jézus Krisztus, te, aki válasz lettél imádságunkra, kenyér éhségünkre, segíts, hogy mi is válasz és kenyér legyünk azoknak, akik hiányt látnak mindabban, amiben mi bővelkedünk.

Segíts, hogy mi is meghalljuk azt a kiáltást, amelyet Te meghallottál, és megértsük azt a szükségletet, amelyet Te megértettél. Hadd szolgáljuk azt az emberiséget, amelyet te is szolgáltál.

Tárd fel asztalod titkát: az egy kenyér és az egy emberiség titkát.

O. Hartman

Krisztus teste az utolsó idők kenyere, képes életet adni, örök életet, mert ennek a kenyérnek a lényege a szeretet. Az Eucharishtiában az Úr szeretete adatik át nekünk, egy olyan nagy szeretet, mely saját magával táplál; ingyenes szeretet, mely mindig a rendelkezésére áll minden éhező személynek és azok részére, akiknek szükségük van saját erejüket megújítani.

Ferenc pápa

Urunk, Jézus Krisztus! Te a kereszten örökre és visszavonhatatlanul odaadtad magadat Istennek és nekünk. Felajánlásod értünk bemutatott áldozat. Hittel valljuk, hogy jelen vagy az Oltáriszentségben, amely az örök élet kenyere számunkra. E titokzatos kenyér a te áldozatodat teszi jelenvalóvá a szentmisében, hogy lelkünk tápláléka légy. Éljen bennünk szent tested által, hogy életünket a te szolgálatodra és az evangélium hirdetésére szenteljük! Úgy akarunk élni, ahogyan te éltél, és úgy akarunk szeretni mindenkit, ahogyan te szeretsz minket. A te áldozatodhoz odatesszük a mi áldozatunkat is, felajánljuk egész életünket Istennek. Ámen.

Jurij Holotyuk kispapunk diakónusszentelése

Jézus Krisztusnak, az Örök Főpapnak ünnepén, június 9-én szentelte diakónussá Jurij Holotyuk papnövendéket Lucsok Miklós, egyházmegyénk apostoli kormányzója. A szertartásra a munkácsi székesegyházban került sor.

„Amikor meghallottam a hívást a papságra, egy darabig nem tudtam igent mondani rá” – mondta Jurij Holotyuk. Isten azonban olyan embereket vezetett útjára, akik Istenhez és papi ígéreteikhez való hűségükkel példát mutattak neki: közöttük Josef Trunk atya sokéves örömteli szolgálatával, Fizer Jevhen atya ifjúi papi lelkesedésével. Sok közösség, plébániai csoport is hatással volt rá, akiktől gyakran kapott támogatást hivatása kibontakozásához. Hívását egy medjugorjei zárándoklaton kezdte felismerni.

apostoli adminisztrátor felhívta a figyelmet a medjugorjei Szűz Mária szobrára, melyet az oltár elé helyeztek: ott született Jurij hivatása – az egyház iránti szeretete.

Fontos, hogy úgy szeressük Krisztus Egyházát, mint a szerelmünket, akiért életünket adjuk. „A hivatás nem munka! Szabadság, odaadás, áldozat szükséges hozzá!” – folytatta Miklós püspök. Példaként megemlítette Boldog Scheffler János vértanú püspököt: ő vezette a második világháború idején az akkori Szatmári Egyházmegyét, melyhez Kárpátalja is tartozott – ő életét adta az egyházért.

A püspök a következő szavakkal zárta prédikációját: „Áldozat nélkül nincs szeretet. Az Úr szítsa fel benned nagy erővel ezt a szeretetet, amelyet szívedbe adott! Hűséget kérek számodra a Vele való kapcsolatban, mély barátságot és egységet Krisztussal, Aki eddig is utat mutatott neked. És mindannyiunknak, itt jelenlévő papoknak is azt kívánom, hogy a mi szívünkben is mindvégig az a szeretet lobogjon, mint Krisztusban az Ő egyháza iránt.”

A prédikáció előtt Viktor Bilousz, a szeminárium rektora bemutatta a jelöltet, Jurij pedig válaszaival megerősítette készségét és szándékát, hogy cölibátusban szolgálja az egyházat. A prédikáció után a szertartás a Mindenszentek litániájával, a felszentelő imával és az evangéliumos könyv átadásával folytatódott, végül Mikola Leszkiv, Jurij lakhelyének plébánosa beöltöztette az újonnan felszenteltet a diakónusok liturgikus ruhájába, a dalmatikába.

A szentmisét a székesegyház kórusa tette még szebbé csodálatos énekével.

Az ünnepi szentmise végén Jurij diakónus köszönetet mondott mindazoknak, akik segítették hivatásának felismerését és azt, hogy kitartson abban; köztük édesapjának és édesanyjának, akik imádkozni tanították, Lucsok Miklós püspöknek, aki felszentelte, és Majnek Antal püspöknek, akinél annak idején jelentkezett és aki a szemináriumba küldte őt. Majd minden jelenlévőt arra kért, hogy egy percig csendben imádkozzanak a Szűzanya közbenjárását kérve, hogy béke legyen Ukrajnában.

A szentmise visszanezhető egyházmegyénk youtube oldalán (Мукачівська Дієцезія)

Az ünnepi szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós apostoli kormányzó volt. Vele együtt mutatta be a szentmisét Majnek Antal nyugalmazott megyéspüspök, egyházmegyénk papjai, valamint a vendégek: Viktor Bilousz, a gorodoki papi szeminárium rektora, a szeminárium több másik elöljárója, Mikola Leszkiv, a cservonogradi (Lemberg megye) Szentlélek eljövetele plébánia vezetője – innen származik Jurij diakónus. A Kamenec-Podolszki és a Kijev-Zsitomiri egyházmegyéből is érkeztek papok és diakónusok.

A prédikációban Miklós püspök a jelölthöz fordulva a következőket mondta: „Nagy öröm tölt el! Hogyan lehetséges, hogy egy fiatal ember így beleszeret az egyházba?” Az

Tetjana Reshetar írása alapján
A képeket készítette: Tetjana Reshetar

Olajszentelési szentmise székesegyházunkban

Ebben az évben is nagyszerdán, április 13-án tartották a munkácsi Tours-i Szent Márton székesegyházban az olajszentelési szentmisét. A szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós apostoli adminisztrátor volt; vele együtt mutatta be a szentmisét Majnek Antal nyugalmazott megyéspüspök és az egyházmegye papjai.

„Azért jöttünk össze, hogy megünnepeljük az Egyház ajándékát, a szentségek ajándékát, a papság ajándékát. Mi, papok meg akarjuk ma újíttani Krisztus iránti hűségünket. Benneteket pedig, testvérek, arra kérünk, hogy imádkozzatok értünk, különösen ezekben a nehéz időkben, amikor megpróbál minket a háború, hogy Krisztushoz hasonlóan mindvégig hűek maradjunk, hogy keresztyűnként mindvégig hordozzuk” – mondta Miklós püspök.

A prédikációt Majnek Antal püspök tartotta. „Ma azt ünnepeljük, amikor az Úr Jézus megalapította az Eucharisztia és a papság szentségét. Ami összeköti a kettőt: az áldozat” – kezdte beszédét a püspök atya.

„A Szent Kereszt évében vagyunk. Most értjük meg, hogy az isteni Gondviselés rendezte így, hogy novemberben éppen ebben a témában állapodtunk meg a püspökökkel” – folytatta Antal püspök atya. „Az Úr Jézus keresztyén mutatta be a Mennyei Atya az egész világnak az Ő végtelen, irgalmas jószágát. Ez tehát Isten szeretetének a misztériuma, ugyanakkor Jézus egész életének, a gonosszal szembeni harcának a győzelmi jelvénye is.”

A Szentírásban található áldozatbemutatókról elmélkedve azt is elmondta: a próféták nemegyszer figyelmeztették a népet, hogy Istennek nem tetszik az áldozatbemutató. Ez mindig akkor fordult elő, amikor külsőséggé vált az áldozat bemutatása, és nem szívből jött. „Ilyenkor az emberek elfelejtik, hogy igazából az Úristen hozza a maga nagy áldozatát, Ő mutatja be a szeretetét, a miénk csak egy válasz, egy nagyon gyöngye válasz az Ő szeretetére.”

A szentmisében a papok Lucsok Miklós püspök vezetésével megújították szentelésekor tett ígéreteiket, valamint megszentelték a keresztelés, a bérmlás és a betegek kenete szentségeinek kiszolgáltatásához szükséges olajokat.

A szentmisén a székesegyház kórusai énekeltek, még szebbé, még átélhetőbbé téve a liturgiát.

„Ezzel a szentmisével belépünk a húsvéti szent háromnap titkába, annak a titoknak a legbelsejébe, hogy Jézus Krisztus itt van közöttünk – az Ő Egyházában” – mondta a szentmise végén Lucsok Miklós püspök. „Ebben a nehéz, szenvedéssel teli időkben, a háború idején, mely mindannyiunkat érint, nagyon erősen megéljük és érezzük, mekkora áldás számunkra Jézus Krisztus jelenléte az Ő Egyházában. Így akart gondoskodni rólunk, akik a földi élet útjait járjuk életünk célja felé: a mennyek országa felé. Mert a mi életünk célja a mennyei Atyával való élet.

Ahogy Krisztus végigjárta a keresztyűt, úgy mi is a saját keresztyűnként járjuk. És ahogy Krisztus megkapott minden szükséges erőt, úgy mi is megkapjuk mindazt az erőt, amire nekünk van szükségünk. Ezt különösen is megtapasztaljuk a szentségekben.”

Végül köszönetet mondott a papoknak szolgálatukért, áldozatukért és a hívekhez való odaadottságukért. Majd a jelenlévők hívekhez fordult: „Kérlek titeket, hogy legyetek irgalmasok hozzánk. Mi nem vagyunk Krisztus, de még ő sem tetszett mindenkinek. Krisztus azonban rajtunk keresztül gondoskodik rólatok.” Majd arra kérte a híveket, adjanak hálát papjaik szolgálatáért és imádkozzanak értük.

A szentmise ünnepélyes főpásztori áldással és a pápai himnusz eléneklésével ért véget.

Elsőáldozás Feketeardón

A feketeardói római katolikus templomban június 5-én, Pünkösd vasárnapján elsőáldozási szentmisére gyűltek össze a hívek. Három elsőáldozónk volt: Griga Vitálík, Klyusza Martin és Szántó Illés először részesültek az Eucharisztia szentségében.

Hajas Ámosz atya köszöntőjében kiemelte, hogy az elsőáldozók fehér ruhája híven tükrözi lelki tisztaságukat, várakozásukat, amellyel erre a mai ünnepre készültek. Szentbeszédében köszönetet mondott a szülőknek, akik a válságokkal, bizonytalansággal és kiszolgáltatottsággal teli világban Istenre bízzák magukat és gyermekeiket. Hangsúlyozta, hogy csakis Krisztus a biztos jövő alapja. Az elsőáldozókhoz szólva arról beszélt, hogy legfőképpen azért méltók az elsőáldozásra, mert nemcsak ésszel, hanem a szívükkel is felkészültek Jézus befogadására. Arra kérte őket, vigyázzanak arra, hogy mindig és egyre jobban Jézus lakjék a szívükben.

A prédikáció után az elsőáldozók megújították keresztségi fogadalmukat, amelyet annak idején szüleik és keresztszüleik tettek meg helyettük. A három fiú első szentáldozása valóban felemelő érzés volt minden jelenlévő számára. Ragyogó szemmel, tiszta lélekkel vették magukhoz Krisztus testét. Könyörgő imáikban köszönetet mondtak Jézusnak

és kérték, hogy vezesse őket tovább az életben.

Ámosz atya zárásként elmondta: a közösség jövője múlik azon, hogy ezek a gyermekek megmaradjanak a krisztusi úton, és a későbbiekben is legyenek követők. Majd köszönetet mondott a szülőknek, a hitoktatóknak és mindenki-

nek, aki munkájával hozzájárult a méltó ünnepléshez.

Az ünnepet az elsőáldozók közös fényképezése zárta. A templomból kilépve a melengető nyári napfény tükrözte a hívő közösség szívében, lelkében lakó örömet.

Pirók Enikő, hitoktató

Pótfelvételi a Munkácsi Szent István Líceumban

A Munkácsi Szent István Líceum pótfelvételt hirdet a 2022/23-as tanévre. Az online kitölthető jelentkezési lapot és további információkat a líceum honlapján találunk (<https://munkacs-katlic.org.ua/>). Isten segítségét kérve terveinkhez, a pótfelvételi időpontja: 2022. augusztus 5. (péntek) 9:00 (közép-eur. idő). Szeretettel várjuk azokat a 8., 9. és 10. osztályba készülő diákokat, akik katolikus szellemiségű iskolában szeretnének tanulni.

Hírek a Vatikánból

A pápa júniusi imaszándéka: a családokért

Ferenc pápa júniusi imaszándéka: Imádkozunk a világ minden keresztény családjáért! Kérjük, hogy minden egyes család megtestesítse és megtapasztalja a feltétel nélküli szeretetet, és haladjon előre az életszentség terén a mindennapi életben.

„A család az a hely, ahol megtanulunk együtt élni: együtt élni a legkisebbekkel és a legidősebbekkel. Az együttélésben fiatalok, idősek, felnőttek, gyerekek közösen, a különbözőségekben is egységben maradván, életpéldánkkal evangelizálunk.

Nyilvánvaló, hogy nincs tökéletes család. Mindig van azonban egy „de”. De ez nem baj. Ne féljünk a hibáktól; tanuljunk belőlük a továbblépéshez! Ne felejtsük el, hogy Isten velünk van – a családban, a környékünkön, a városban, ahol élünk. Velünk van és törődik velünk, mindig velünk marad a tengertől hánykolódó bárka imbolygásában: ha veszekszenk, ha szenvedünk, ha boldogok vagyunk, az Úr ott van, és elkísér, segít, helyreigazít minket.

A szeretet a családban mindannyiunk számára az életszentség személyes útja. Ezért választottam az ebben a hónapban megrendezendő Családok Világtalálkozója témájaként.

Imádkozunk a világ minden keresztény családjáért! Kérjük, hogy minden egyes család megtestesítse és megtapasztalja a feltétel nélküli szeretetet, és haladjon előre az életszentség terén a mindennapi életben!”

Ferenc pápa a nemzetek vezetőihez: Kérem, ne vigyék pusztulásba az emberiséget!

Június 5-én, pünkösdvasárnap délből a Szentatya mintegy huszonnégyezer hívővel és zarándokkal együtt imádkozta el a Regina caeli imát az Apostoli Palota ablakából, melyet követően felhívást intézett a nemzetek vezetőihez.

„Pünkösdkor Istennek az emberiségről szóló álma valósággá vált: ötven nappal húsvét után a különböző nyelveket beszélő népek találkoznak, és megértik egymást. De most, száz nappal az Ukrajna elleni fegyveres agresszió kezdete után ismét az emberiségre szállt a háború rémálma, mely Isten álmának a tagadása: népek csapnak össze, népek ölik egymást, az emberek ahelyett, hogy közelednének egymáshoz, kénytelenek elhagyni otthonaikat. És miközben a pusztítás és a halál dühe tovább tombol, és a konfliktusok lángolnak, fokozva a mindenkire nézve egyre veszélyesebb eskalációt, újból felhívást teszek közzé a nemzetek vezetőihez: kérem, ne vigyék pusztulásba az emberiséget! Kérem, ne vigyék pusztulásba az emberiséget!

Kezdenek valódi tárgyalásokba, konkrét tárgyalásokba a tűzszünetről és a fenntartható megoldásról!

Hallják meg a szenvedő emberek kétségbeesett kiáltását – nap mint nap látjuk a médiában –, tartsák tiszteltben az emberi életet, és állítsák le a kelet-ukrajnai városok és falvak

Krajewski bíboros Kijevben

borzasztó lerombolását! Kérem, továbbra is imádkozunk és fáradhatatlanul dolgozunk a békéért!

Ferenc pápa gratulált II. Erzsébet királynőnek

Ferenc pápa táviratban köszöntötte az Egyesült Királyság uralkodóját platinajubileuma, illetve 96. születésnapja alkalmából, imáiról biztosítva őt. A Szentatya márciusban egy libanoni cédrust ajándékozott II. Erzsébet királynőnek a természetvédelemért tett erőfeszítéseiert.

A Mindenható Isten adja meg Erzsébet királynőnek és a királyi család tagjainak, valamint a nemzet egész la-

kosságának az egység, a gyarapodás és a béke áldását – fogalmaz az angol királynőt köszöntő táviratában a pápa.

Június 2-án négynapos rendezvénysorozat kezdődött az Egyesült Királyságban, amellyel II. Erzsébet királynő platinajubileumát, trónra lépésének 70. évfordulóját ünneplik.

Twitter-üzenet az időskorról és a nevelésről

A Szentatya az alábbi bejegyzéseket tette közzé Twitter-oldalán.

Gyengeségünkél fogva az idősek megtaníthatják a többi korosztálynak, hogy mindannyiunknak rá kell hagyatkoznunk az Úrra, és kérnünk kell az ő segítségét. Mert Isten mindig a mi reményünk és támaszunk.

*

Mindig, minden nevelési folyamat során a középpontba az embert kell helyeznünk és a lényegre kell törekednünk, minden más másodlagos, de sosem szabad megfeledkeznünk a gyökereinkről és a jövő reményéről.

Forrás: Magyar Kurír

Az élet igéje, 2022. június

„Te vagy az én Istenem, nagyobb javam nincsen nálad.”
(Zsolt 16(15),2)

E hónap életigéje a Zsoltárok könyvéből származik, mely egybegyűjti Dávid király és más Istentől ihletett imádók leg-szebb imádságait, hogy megtanuljuk, hogyan forduljunk felé. A Zsoltárokban mindannyian felismerjük önmagunkat, meg-érintik lelkünk legmélyebb húrjait, a legmélyebb, legerősebb érzéseinket fejezik ki: kétséget, fájdalmat, haragot, aggodal-mat, kétségbeesést, valamint a reményt, a dicsőítést, a hálaa-dást és az örömet is. Ezért mondhatja a zsoltárokat minden időkben, minden kultúrában, és élete minden pillanatában minden férfi és nő a földön.

„Te vagy az én Istenem, nagyobb javam nincsen nálad.”

A 16. zsoltár pedig sok lelki író legkedvesebb zsoltára volt. Avilai Szent Teréz például így kommentálta: „Semmi nem hiányzik annak, akinek ott van Isten, egyedül Isten elég neki!” Antonios Fikry Rofaeil, a kopt ortodox egyház egyik teoló-gusa így ír: „Ez a feltámadás zsoltára, ezért az egyház a reggeli órákban imádkozza [...], mert Krisztus hajnalban tá-madt fel. Ez a zsoltár a vég nélküli örökségünk reményét adja, ezért nevezzük „arany zsoltárnak”, ami azt jelenti, hogy rendkívül értékes, szinte drágaköve a Szentírásnak.”

Ismételjük el, szavanként átgondolva:

„Te vagy az én Istenem, nagyobb javam nincsen nálad.”

Isten ölelését, tevékeny és szeretetteljes jelenlétét érezzük ebben az imában, átfogja egész életünket, a teremtett vilá-got, múltunkat, jelenünket és a jövőnket is. Benne találjuk meg az erőt, hogy bizalommal fogadjuk a szenvedéseket életünk útján, hogy derűsen, emelt fővel lássuk meg a reményt az élet árnyai mögött.

Hogy éljük hát az e havi életigét? Álljon itt C. D. tapasztala-ta: „Már egy ideje nem éreztem túl jól magamat, ezért el-kezdtém orvoshoz járni. Ez jó néhány vizsgálatot jelentett és hosszas várakozást. Végül megtudtam a rosszullétem okát: Parkinson-kóros vagyok. Ez teljesen lesújtott. 58 évesen hogy lehet ez? Tele voltam miértekkkel: tornatanár vagyok, és a mozgás elemi része az életemnek!

Úgy éreztem, hogy túl fontos az, amit el kell veszítenem. De aztán eszembe jutott, hogy fiatal koromban mit határoztam el: »Te vagy, elhagyott Jézus, az egyetlen kincsem!« A gyógyszereknek köszönhetően rögtön sokkal jobban lettem, de nem tudom, pontosan mi is fog történni velem. Elhatároztam, hogy a jelen pillanatot élem meg. Amikor megtudtam a diagnózist, úgy éreztem, hogy egy dalban is el akarom mon-dani Istennek az igenemet, hogy béke tölti be a szívemet.”

Ez a zsoltár Chiara Lubich lelkében is különleges vissz-hangra talált. Így ír róla: „Ezek az egyszerű szavak segíteni fognak, hogy bízzunk Istenben, és hogy megtanuljunk együtt élni a Szeretettel. Így egyre inkább egyek leszünk Vele, és Ő

betölt minket, ezáltal az Ő képmására teremtett igazi létünk alapjait vetjük meg és rakjuk le újra.”

Íme, itt vagyunk, hogy júniusban mindannyian egyként megvalljuk Istennek a szeretetünket, és így derűt és békét su-gározzunk magunk körül.

Letizia Magri

IMÁDSÁG ÚRNAPJÁRA

Aquinói Szent Tamás

Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem!
Kenyér és bor színben titkon vagy jelen.
Néked szívem, lelkem átadja magát,
mert Téged szemlélve elveszti magát.

Látás, ízlés, érzék megcsalódhatik,
de a hallás rólad hittel biztosít:
Hiszem azt, mit hinne Isten Fia szab,
Igéd igazánál mi van igazabb?!

A keresztfán rejtéd Isten-voltodat,
itt a színek rejtik emberarcodat,
de én mind a kettőt hiszem s vallhatom,
kérve, amit kért a bűnbánó lator.

Ahogy Tamás látta, nem látom sebed,
mégis Istenemnek vallak tégedet.
Add, hogy egyre jobban hinni tudjalak,
tebenned reméljek, s téged vágyjalak.

Urunk halálára emlékeztető áldott Kenyér,
élő, s embert éltető!
Add, hogy éljen lelkem belőled csupán,
s jó ízét tebenned ne veszítse szám!

Kegyes pelikánom, Uram, Jézusom!
Szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom.
Elég volna egy csepp, hogyha hullna rá:
világ minden bűnét meggyógyítaná.

Jézus, kit csak rejtve szemlélhetek itt!
Mikor lesz, hogy szomjas vágyam jóllakik?
Hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat,
leljem szent fényedben boldogságomat!
Ámen.

De Jacobis Szent Jusztin

lazarista püspök

Ünnepe: Július 31.

*San Fele, 1800. október 9. +Aligadé, 1860. július 31.

Jusztin 1800. október 9-én született a dél-italiai San Felében. Tizenhét évesen belépett a lazarista Missziós Papok Kongregációjába, amelyet Páli Szent Vince alapított. Fiatal papként kitűnt lankadatlan türelmével és kimeríthetetlen segítőkészségével.

A nápolyi rendházban működött, amikor 1839-ben előljárói Abesszíniába (a mai Etiópiába) küldték misszióba. Amikor megérkezett, látnia kellett, hogy a pogány tömegben az iszlám, a keresztények körében pedig különböző tévtanítások hódították meg az embereket. A helyzet kilátástalan volt, de ő munkához látott.

Szükségyszerűségből és meggyőződésből teljesen alkalmazkodott az emberek életmódjához. Az ő ruházatukat hordta, az egyik kunyhójukban élt, s étkezési szokásaikat is követte. Bámulatos gyorsan megtanulta az abesszin nyelvet. 1840. január 24-én tartott első prédikációjából kitűnik, hogy már jól beleilleszkedett az emberek gondolkodás- és kifejezőmódjába. Ez a beszéde az afrikai gondolkodásmód és a keresztény misszionáriusi magatartás mesterműve; megérdemli, hogy idézzünk belőle:

„A szív ajtaja a száj. A szívek kulcsa a szó. Amikor kinyitom a számat, kinyitom előttetek a szívemet is. Amikor hozzátok szólok, kulcsot adok nektek a szívemhez. Gyertek hát és nézzétek azt a nagy szeretetet, amelyet a Szentlélek helyezett a szívembe! Szülőházamban hallottam, hogy Abesszínia keresztény ország. Így szóltam ezért apámhoz és anyámhoz: „Apám, anyám, áldjatok meg, mert elutazom.” Ők azonban azt mondták: „Fiam, hová akarsz hát menni?” Így válaszoltam: „Látni akarom szeretett testvéreimet Abesszíniában. Áldj meg ezért, apám, áldj meg, anyám!” „Fiam, tehát magunkra akarsz hagyni minket?” „Igen, apám elhagylak; anyám, nem látjuk viszont egymást. Az út hosszú, sivatagokon át kell vándorolnom, ahol oroszlánok és kígyók vannak. Átutazom a tengereken, nem látjuk viszont egymást, mert egykor ott akarok majd meghalni.” Apám sóhajtozott, anyám pedig sírt. Azután megáldottak és így szóltak: „Fiam, menj oda, ahová Isten hív, menj oda, hogy lássad Abesszínia keresztényeit. Mondd meg nekik, hogy mi is szeretjük őket, mert különben nem ajándékoznánk oda nekik szeretett gyermekünket.” Útközben így szóltam Istenhez: „Ne engedj meghalni, mielőtt a hangjuk csengését nem hallom!”

Testvéreim, ha a véretem akarjátok, a tiétek. Ha azonban nem akarjátok, hogy meghaljak, egész életemet értetek áldozom. Egyszerűen hozzátok tartozom. Ha szegények vagytok, a segítségetekre sietek. Ha meztelenek vagytok, felruházlak benneteket. Ha éheztek, odaadom nektek kenyerem felét. Ha betegek vagytok, ápolak titeket és az ágyatok mellett virrasztok. Ti vagytok az apám és az anyám, ti vagytok a testvéreim. Tudjátok, mi rejlik a szívemben? Hogy örülnék, ha megmutathatnám nektek! Ott van először is Isten, utána pedig ott vagy-

tok ti. Igen, a szívem teljesen Abesszínia egyházáé. Ha megkérdeznek titeket: „Miféle idegen ez?”, ezt mondjátok: „Rómából való keresztény, aki jobban szereti Abesszínia keresztényeit, mint a barátait, mint apját és anyját, s mindent elhagyott, hogy eljöheszen az abesszinekhez, hogy mondja nekik: mennyire szereti őket.” Ha tehát szükségetek van rám, hívjatok, és én sietek hozzátok. Minden órában, minden pillanatban hozzátok tartozom, teljesen hozzátok. Uram, akinek a jelenlétében állok, te tudod, hogy nem hazudok.”

Érthető, hogy Jusztin ilyen lelkülettel gyorsan megnyerte az emberek és Ubie fejedelem bizalmát is. Vállalta a nappal hőségét és az éjszaka hidegét, maga gyűjtötte össze tűzifáját, amit egyébként csak a rabszolgák és asszonyok tesznek, megtartotta a római és az abesszin egyház böjtjeit, fáradozott a betegek érdekében, és nem rettent vissza veszélyes utaktól sem, egész éjszakákat töltött imádságban. A szentmiseáldozat volt öröme és támasza. Nem akart semmi mást, mint önmagát feláldozni, mint ahogy Krisztus is feláldozta magát.

1844-ig száz hívőt gyűjtött maga köré. Számuk növekedett, és más helyeken is alakultak katolikus közösségek. 1845-ben megnyitott egy kis szemináriumot bennszülött papok kiképzésére, de még ugyanabban az évben elindította a katolikusok üldözését a kopt Szalama abuna (érsek). Sokakat bebörtönöztek vagy száműzetésbe küldtek, és sokan megintogtak, mégis 1853-ban már ötezer volt a katolikusok száma.

Jusztint időközben püspökké nevezték ki. A kapucinus püspök és későbbi bíboros, Guglielmo Massaia (1809-1889), akire 1846-ban rábízták Dél-Abesszínia misszióját, felkereste a kollégáját, hogy felszentelje. Jusztin először vonakodott. Nem ez volt az első és utolsó eset az Egyház történetében, hogy bátor emberek visszariadtak az ilyen teherből. Massaia-nak minden meggyőzőkészségére szüksége volt, hogy bizonyítsa: tartozik az Egyháznak a hivatal elvállalásával, hogy az ilyen veszedelmes időkben legyen az országban egy püspök, aki felszentelheti a bennszülött papokat. Jusztin végül beleegyezett, s 1849. január 7-én szentelték püspökké, mégpedig éjszaka, mert érvényben volt az a törvény, amely szerint római püspök nem léphet az országba.

1854-ben Szalama abuna császárrá koronázta a törtető Kasszát; ekkor az egész országban üldözni kezdték a római keresztényeket. Jusztin püspököt fogságba vetették, majd kiengedték, még egyszer bebörtönözték, végül pedig kiutasították az országból. A tengerpart felé tartva halt meg a sivatagban a kimerültségtől. Massaia bíboros ezt írta róla: „... az abesszíniai misszió megalapítója, Kelet-Afrika fáradhatatlan apostola, a hírhirdetők tanítója, a bátorság és önmegtagadás mintaképe...” 1939-ben boldoggá, 1975. október 26-án szentté avatták.

Assisi Szent Ferenc és az Oltáriszentség

Assisi Szent Ferenc számára nagyon fontos volt az Oltáriszentség, hiszen felismerte, hogy a kenyér és a bor színe alatt a láthatatlan Isten láthatóvá válik. Ferenc a saját korában igyekezett feléleszteni az Eucharisztia-tiszteletet, és ő maga is sok időt töltött szent-ségimádással. Berhidai Piusz ferences tartományfőnöknek a Katolikus Rádióban elhangzott gondolatait közöljük.

Szent Ferenc életéből minden embert más és más érint meg, történelmi korszaként is változik a szentről kialakított kép. Számomra nagy élmény volt, amikor Ferenc imádságait, leveleit olvasva rádöbbsenem, hogy amikor az Eucharisziáról beszél, akkor elsősorban a saját korában élő katolikusokhoz beszél.

Azokhoz a hívekhez szól, akik elfelejtették, hogy Isten alázatosan közelít hozzánk. Ferenc föl akarta éleszteni az Eucharisztia-tiszteletet és hitünknek azt a titkát, hogy a feltámadt Jézus Krisztus az eucharisztikus színekben jelen van. Ez ma is érvényes és különösen aktuális tanítás.

Szent Ferenc megtérésének idejéből származó forrásokból azt olvashatjuk ki, hogy ő maga nagyon szenvedett attól, hogy miközben keresi Istent, nem látja. Ezért nagy felismerés és örömteli tapasztalat volt számára, hogy az Eucharisziában láthatja a láthatatlan Istent.

Ehhez kapcsolódik a teológiai megközelítése, amit örökölt hagyott ránk, és amit az első intelméből kiolvashatunk. Rendalapítónk számtalan módon prédikálja és hirdeti, hogy minden szentmisében ugyanaz történik, ami Betlehemben történt: alázatosan közénk jön az Isten. Arra hívja fel a kisebb testvérek és minden hívő figyelmét, hogy ezt ünnepelejk.

Vegyék észre, hogy az Eucharisztia Isten ajándéka, aki az oltáron, a pap kezében mindennap úgy megalázza magát, mint ahogy annak idején emberré lett és megtestesült Betlehemben.

Szent Ferenc életrajzának egyik fontos mozzanata a sokunk számára jól ismert grecciói jelenet, amikor úgy ünnepelte a karácsonyi megtestesülést, hogy megjele-

nítette az első betlehemi éjszakát. Ez valójában egy éjféle szentmise volt, ahol így együtt látta az Eucharisziát és az első betlehemet, amikor az Isten Fia emberré lett. Ez a látásmód az egyik fontos pontja Szent Ferenc Eucharisztia-tiszteletének.

A másik pedig az ebből következő gyakorlat. Szent Ferenc szabályos kampányt folytatott annak érdekében, hogy az Eucharisziához ne csak elméleti hozzáállásunk legyen, ne csak hittel gondolkodjunk róla, hanem gyakorlatban is vegyük körül tisztelettel. Ehhez hozzátartozik a templomok tisztántartása, a liturgia megbecsülése és a liturgikus eszközök tisztelete is oly módon, hogy azok lehetőleg drágák legyenek. Az a Szent Ferenc, aki az evangéliumra hivatkozva a szegénységet valósította meg élete minden területén, az Oltáriszentséggel kapcsolatban kiemeli, hogy mindennek, amivel az Eucharisztia érintkezik, drágának és nemesnek kell lennie.

Fontos felismerés volt számára az is, hogy ha Isten kegyelme a szentségeken keresztül ér el minket, akkor a szentségeket is nagyon meg kell becsülnünk. Ha pedig a szentségeket megbecsüljük, és felismerjük, hogy Isten azokon keresztül alázatosan közelít hozzánk, akkor a szentségek kiszolgáltatóit is tisztelettel kell öveznünk. Ferenc erre kéri is a híveket. Így fogalmaz: „Kötelességünk

tisztelni és becsülni a klerikusokat, még ha bűnösök is, nem annyira önmagukért, mint inkább hivatalukért és Krisztus legszentebb testének és vérének szolgálataért, amelyet az oltáron megszentelnek, magukhoz vesznek és másoknak is kiszolgáltatnak.” (Szent Ferenc második levele a hívőkhöz)

Amikor Ferenc a maga korában fölszólalt az Eucharisztia-tisztelet érdekében, gyakorlatilag a negyedik lateráni zsinat (1215) reformjaival megegyező törekvésekről beszélt, sokszor még a kifejezések is megegyeznek. Ha elolvassuk a zsinat kánonjait, kiderül, hogy a korabeli eretnekmozgalmakra is reagáltak benne. Ferenc írásaiból azonban érzékelhető, hogy ő nem ellenpropagandát akart folytatni. Nem abból indult ki, hogy kik azok, akik nem hisznek, hanem egyszerűen rádöbbsen arra, hogy az Egyház életén belül milyen nagy kincs a miénk.

Az Oltáriszentségben egy örömteli ajándékban van részünk: vegyük észre benne Isten alázatát, aki jelen van és velünk van.

Szent Ferenc számára az Eucharisztia mindennapi életforrás volt. Amikor a Miatyánkot kifejti, a mindennapi kenyér kéréséhez a következőket teszi hozzá: „Mindennapi kenyérünket, a te szeretett Fiadat, a mi Urunk Jézus Krisztust add meg nekünk ma: annak a szerelemnek az emlékezetére, megértésére és tiszteltetére, mellyel irántunk viseltetett, és azokéra, amiket érettünk mondott, tett és szenvedett.”

Ezek a szavak a szentmise misztériumait állítják eléink. Ferenc számára a mindennapi kenyér elsősorban az Eucharisztia volt. Szent Klára, Szent Bonaventura, Szent Paszkál és Szent Pio atya életében is ezt vehetjük észre.

Ezzel kapcsolatban két összefüggést szeretnék kiemelni a ferences hagyományból.

Az egyik, hogy az Eucharisztia tiszteltetéséhez mindig társul az egyéni istenkapcsolat szomjazása. Szent Ferenc már lelki útja elején rátalál egy imádságra, amit mi magunk is mindennap imádkozunk. Ez

eredetileg egy Szent Kereszt-antifóna: „Imádunk téged, legszentebb Urunk, Jézus Krisztus, itt és a világon lévő minden templomodban, és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot.”

Ferenc gyakran töltött el hosszú időt csendben, egyedül vagy a testvérekkel együtt üres templomokban, ahol csak az Eucharisztia volt jelen, vagyis az eucharisztikus színek alatt az Úr Jézus. Számomra ez tanulságul szolgál a mi mindennapi áldozásunkhoz is, mert akkor lesz bennem is gyümölcsöző a szen-

táldozásban kapott kegyelem, ha ott van mellette a napról napra történő egyéni istenkeresés: Isten kizárólagos imádása.

A másik egy közösségi vonatkozás. Szent Ferencről sokszor halljuk azt a szófordulatot – amit az evangéliumból vesz –, hogy a testvérek mossák meg egymás lábát, vagy azt, hogy aki előljáró lesz a testvérek között, annak az a szolgálata, hogy a többiek lábát mossa meg.

Ferenc ezt a képet János evangéliumból veszi, mégpedig az utolsó va-

csora elbeszéléséből, amelyben Isten Fia szeretetének végső jele: a tanítványok lábának megmosása.

Amikor Ferenc ezt a közösségi életre alkalmazza, azt erősíti, hogy a személyes, testvéri kapcsolataink eucharisztikus kapcsolatok. Az eucharisztikus találkozásokban pedig meg kell valósulnia az önátadásnak, az áldozatos szeretetnek és az alázatnak, ami Jézusnak ebben a gesztusában, a lábmosásban tapasztalható.

Forrás: Magyar Kurír/Ferencesek.hu

Valóban étel

Az egyház minden szentmisében az utolsó vacsora asztalához invitál minket Jézus meghagyása szerint: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Régi igénye azonban, hogy ennek az asztalnak ajándékát külön ünnepen köszönje meg Istennek. Történeti szempontból a nagycsütörtök volna erre a legalkalmasabb, de arra a nagypéntek árnyéka vetődik. Ezért a Szentháromság vasárnapját követő vasárnapra került az Úrnapja.

Az ünnepi mise evangéliuma Szent János könyvéből való. Meglepő, de a negyedik evangélista az utolsó vacsoráról szóló beszámolójában nem ír az Oltáriszentség szerzéséről. Úgy intézi viszont, hogy Jézus a kenyérszaporítást értelmező hosszú beszédében mégis feltárja azt a szándékát, amelyet aztán nagycsütörtökön teljesített be, hogy tudniillik önmagát adja eledelünkül: „Az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne.”

A kenyérszaporítás alkalmával Jézus nyilvánvalóvá tette: nemcsak tanítóként fordul hozzánk, hanem táplálni is akar és tud bennünket. Akkor egy alkalmi csodával a szavára ráfedező sokaság éhségét csillapította. Ez azonban jel volt és ígéret. Az utolsó vacsorán maga vált eledelünké.

Jézus nem azért lesz eledelünké, hogy testi éhségünket csillapítsa. Még azt sem mondhatnánk, hogy „lelki éhségünk” kielégítése volna a célja. Táplálni akar. Meg akarja velünk osztani a saját életét: azt a szeretetet, amely minden tettében vezette. Megerősít egymás s önmagunk terhének elviselésére, részletet a föltámadott élet örömeiből.

Jelenits István

Egyétek! Több életetek lesz!

Már a 8-10 éves kis elsőáldozó-jelöltek is tudják a helyes választ a kérdésekre, hogy vajon látták-e az apostolok, hogy a kenyér Jézus testévé, a bor az ő vérévé változott az utolsó vacsorán. Nem látták – hangzik a válasz. Nem látták, hanem hitték. Miért hitték? Mert ezt Jézus mondta nekik. Miért hitték el Jézusnak? Mert ő Isten. Honnan tudták, hogy ő Isten? Onnan, hogy csodákat tett, és mert rajta teljesedtek be az évezredek jövődölései, melyeket a próféták az eljövendő Messi-

ásról elmondtak, akit Emmánuelnek neveztek, ami annyit jelent, hogy velünk az Isten.

Ezért van, hogy minden szentmisében, az utolsó vacsora megjelenítése után szinte felkiáltva mondja a miséző lelkiatya: „Íme, hitünk szent tiitka!” Ott, akkor, az utolsó vacsorán Jézus hatalmat adott az apostoloknak – és csak nekik, még édesanyja sem volt jelen –, hogy ők is ugyanezt cselekedjék az ő emlékezetére. Ez a hatalom aztán továbbadódott és adódik kézrátétellel a papoknak. Ők ezzel a hatalommal változtatják át a kenyeret és a bort minden szentmisében.

Egy diákom egyszer azt kérdezte: miért adta Jézus magát nekünk eledelül? Kettős választ adtam neki.

1. Mert így óhajtotta beteljesíteni az örök emberi vágyat, amely – mióta ember az ember – ott él a szívekben: valami módon személyesen találkozni Istennel. Ezt Krisztus előtt (a primitív emberek ma is!) úgy vélték elérhetőnek, hogy az áldozati ételből vagy állatból egy kis részt nem égettek hamuvá, hanem kultikusan megették. Igazában ez nem volt személyes találkozás és egyesülés az istenséggel, de remek előképpé magasztosult. Hiszen Jézus ezt a találkozást igazán, lényegszerűen (ontológiaiilag) megvalósította az utolsó vacsorán. Az átváltoztatott kenyér valóban az ő teste. A szentáldozás igazi istentalálkozás.

2. Azért is rendelte Jézus a szentáldozást – volt második válaszom a diáknak –, hogy nekünk „több életünk legyen”. Ezt maga Jézus mondta így. Erről a több életéről így vall a katekizmus: Aki rendszeresen eszi az Úr testét, abban előbb-utóbb megerősödik a meggyőződés, hogy Isten minden élet-helyzetben gondját viseli, és hogy lesz örök életünk. Ez a belső élmény kizár minden kételkedést, lázadást, mert megtanul várni. Több élet az életkedv, a lélek békéje, az öröm és a szeretet. A több élet képessé tesz jól értelmezni a nehéz élet-helyzeteket: halált, szenvedést. Meglátatja a kegyelmi összefüggéseket és a dolgok és történések igazi lényegét.

Egy halni készülő pap így búcsúzott az itteni élettől: „Arra kérem Krisztust, nyissa ki számomra a kaput, ismerjen önmagának, hiszen annyiszor magamhoz vettem őt, és annyiszor nyújtottam másoknak. Kérem, hogy vezessen haza Országába, ahol ő lesz minden mindenben.”

Kerényi Lajos atya

Forrás: Új Ember, 2008. május 25-i szám

A megbocsátás a szeretet feltámadása

Az ószövetségi József és mások története

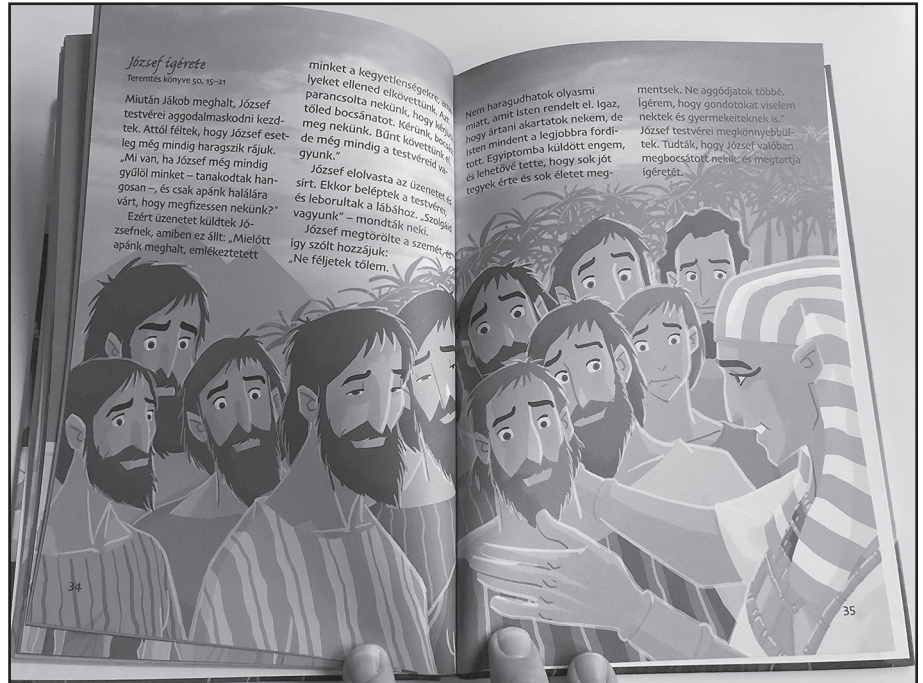
Székely János szombathelyi megyéspüspök tartott előadást március 23-án Budapesten tartott előadást József és testvérei története kapcsán a megbocsátásról, melyről mint a szeretet feltámadásáról szólt.

Székely János az ószövetségi József történetéről elmondta: abban egy döbbenetes családi dráma is megbújjik. Van egy gyűlölt testvér, akit a féltestvérei megvetnek és eltávolítanak maguk közül, de aki a döntő pillanatban megbocsát, felülkerekedik benne a szeretet.

József nagyon szeretett gyermek volt: apjának, Jákobnak azért volt a kedvence, mert a kedves feleségétől, Ráhel-től született, ráadásul sokáig ő volt a legkisebb fiú. Apja a szeretetét azzal is kimutatta, hogy egyedül ő kapott egy nagyon szép, hosszú, tarka ujjú köntöst. József álmodozó, reményekkel teli gyermek volt, a Bibliából jól ismertek az álmai, amikor a testvérei kévéi meghajolnak az ő kévéi előtt, illetve amikor a csillagok, a Nap és a Hold meghajolnak előtte. Thomas Mann a József és testvérei című regényében azon gondolkodik el, hogy mit jelentenek ezek az álmok. Az író szerint József azt érezte, hogy tenyerén hordja a világ, hogy valami küldetése van, de hogy ez pontosan mit jelent, arról nem volt tudomása.

A püspök arról is beszélt: a Biblia nem rejt véka alá, hogy maga József is hibás volt: egy elkényeztetett gyermek, aki a testvérei gyalázatát elvitte az apjukhoz, azaz kihasználta azt, hogy apja kedvence, és árulkodott.

Székely János felidézte, mennyi csúcspont és mélypont volt József életében: Potifár magas pozícióba helyezte, de Potifárné beteljesületlen vágyai miatt bosszút állt rajta, ekkor József a legmagasabbról a legmélyebbre került, aztán a börtönben a börtönparancsnok újjal felfigyelt rá. József ezekben a történetekben nem látta a miértet, de azt igen, hogy Isten vele van. A fáraó álmainak megfejtése után aztán igazán magas polcra került, és egyszer csak fordult a kocka, ami a tíz testvérével való

kapcsolatát illeti: akik egykor elveszejtették őt, most leborultak előtte. Ekkor bizony megkísértette Józsefet a bosszú, de mégis a szeretet, az egység diadalmaszkodott benne.

**JÓZSEF A TÖRTÉNESEKBEN
NEM LÁTTA A MIÉRTET, DE
AZT IGEN, HOGY ISTEN VELE
VAN.**

Három pillanat volt, amikor József sírni kezdett – ez a három pillanat határozta meg, hogy a megbocsátás lett a győztes a szívében. Először is, amikor börtönbe záratta a testvéreit, és ott halotta, hogy azt beszélik, biztosan amiatt kell bűnhődniük, amit épp vele szemben elkövettek. Ekkor megértette, hogy már elkezdődött a testvérei lelkében a bűnbánat. Aztán amikor Benjámin láta, akkor is sírt, mert érezte, hogy az apja legalább annyira szereti az édes öccsét, mint őt szerette. A legfontosabb mozzanat pedig az volt, amikor Júda közbenjárta Benjáminért, miután József az ivópoharát becsempészte az öccse táskájába, és lopással vádolta meg. Az, hogy a testvérek egy emberként visszamentek és kiálltak öccsük mellett, sőt Júda saját magát ajánlotta fel Benjámin helyett, Józsefnek megmutatta, hogy ta-

nultak az őellene elkövetett bűnükből, és még egyszer nem teszik meg azt.

**AZ ÉLETEMBEN NEM ÉN
VAGYOK A LEGFONTOSABB,
NEM AZ ÉN IGAZAM, AZ ÉN
BOLDOGSÁGOM, HANEM
LEGALÁBB ANNYIRA A TÁR-
SAMÉ, A MÁSIKÉ.**

Az egész történet azt is megmutatta József számára, hogy nem a testvérei gonoszsága miatt került Egyiptomba, hanem Isten előre küldte őt, hogy menthesse a családját, a népét. Én is akkor tudok megbocsátani, ha látom, „az életemben nem én vagyok a legfontosabb, nem az én igazam, az én boldogságom, hanem legalább annyira a társamé”, a másiké. A megbocsátás a szeretet feltámadása, nem a múltra vonatkozik, hanem a jelenre és a jövőre – világított rá a szónok.

**A MEGBOCSÁTÁS A SZERETET
FELTÁMADÁSA, NEM A MÚLT-
RA VONATKOZIK, HANEM A
JELENRE ÉS A JÖVŐRE**

A Biblia nem arra tanít, hogy a feketét is fehérnek mondjuk, hanem arra, hogy mondjuk ki az igazságot, de sze-

retettel, és bocsássuk meg a bűnöket. Arra sem buzdít, hogy mindent a szőnyeg alá söpörjünk; gyakran könnyebb nyelni, mint valamit őszintén kimondani, a Szentírás mégis arra hív: „fedd meg őt négy szemközi”, ha hallgat rád, nyert ügyed van. Ugyanakkor jogos, hogy az embernek legyen lelki önvédelme, és csak azt engedje be szíve szentélyébe, aki épít – fűzte hozzá a püspök. – Ez azonban nem fajulhat odáig, hogy a rosszindulat, a gyűlölet növényét engedjük gyökeret verni a szívkben, ellenben imádkoznunk kell azért, hogy aki ellenünk vétett, belássa a tévedését.

**A BIBLIA NEM ARRA TANÍT,
HOGY A FEKETÉT IS FEHÉR-
NEK MONDJUK, HANEM
ARRA, HOGY MONDJUK KI
AZ IGAZSÁGOT, DE SZERE-
TTEL, ÉS BOCSÁSSUK MEG
A BŰNÖKET.**

Székely János a megbocsátás négy lépését vázolta fel: 1. Végérvényesen lemondok arról, hogy a sérelmet megbosszuljam, és végleg Isten kezébe helyezem a történeteket. 2. Távolról jót kívánok a másoknak, őszintén a javát akarom. 3. Ha találkozunk, képes vagyok köszönni neki, segíteni apró kis gesztusokkal. És ha éveken át tesszük ezt, akkor elérkezhet a 4. lépcsőfok, azaz érzéseinkben megszületik a megbocsátás.

A megbocsátás áldást és életet ad, annak is, aki adja, és annak is, aki kapja; egyáltalán nem gyengeség, hanem újjáteremtő erő – hangsúlyozta Székely János. – Elzárkózni könnyű, de ahhoz erő kell, hogy egy feleséget, egy férjet egy életen át szeressünk, egy családot megtartsunk.

**JOGOS, HOGY AZ EMBER-
NEK LEGYEN LELKI ÖNVÉDEL-
ME, ÉS CSAK AZT ENGEDJE
BE SZÍVE SZENTÉLYÉBE, AKI
ÉPÍT.**

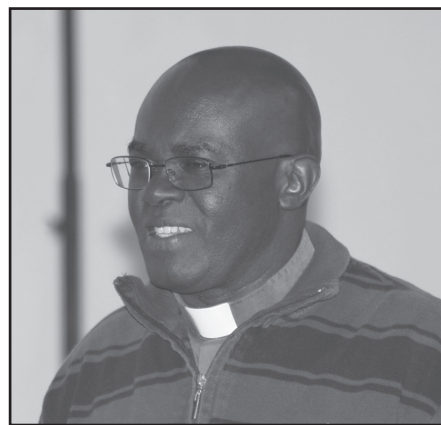
„Reszkessen az egész világ és örömtől repessen az ég, midőn az oltáron a pap kezében nyugszik Krisztus, az élő Isten Fia. Ó csodálatra méltó nagyság és bámulandó méltóság! Ó fölséges alázatosság! Ó alázatos fölség, hogy a világegyetem Ura, Isten és az Isten Fia annyira megalázza magát, hogy üdvösségünkért a kenyér színe alá rejtetik.” (Szent Ferencnek az egész renchez írt leveléből)

A szombathelyi megyéspüspök két megbocsátástörténetet tárt még a hallgatók elé. A hétköznapiabb, de egyáltalán nem szokványos szerint a budapesti feleség egy gyorsajtáshoz kapcsolódó fénykép kapcsán jött rá, hogy a férje megcsalta, mégsem rendezett jelenetet; ha nagy-nagy szomorúsággal is, de ugyanúgy megcsinálta a vacsorát, mint máskor. Ennek hatására döbbsent rá a férje, hogy milyen nagyszerű, csodálatos felesége van, és megfogadta, megfogadták, hogy most és mindörökké gyorsajtás nélkül folytatják az életüket.

**„MEG TUDNÁL-E BOCSÁTANI
ÉDESANYÁD GYLKOSÁ-
NAK?”**

A másik a ruandai Ubald atya története volt, aki gyermekként megtapasztalta az ellenséges törzs tagjainak támadásait. Az ellenség egy alkalommal a falu férfait el is vitte, s ők soha nem is tértek vissza; köztük volt Ubald atya apja is. 1994-ben Ruandában egy hónap alatt egymillió embert ölt meg, ekkor Ubald atya édesanyját és nyolcva közeli rokonát veszítette el. Ennek a szörnyűségnek a hatására elhagyta országát, ahogy hívta, a sátán földjét. Anyira sokkolták a történetek, hogy a Miatyánkot sem tudta végigmondani, mert nem tudta kiejteni a száján: „ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Egy barátja javasolta neki, hogy menjen el Lourdes-ba, ott a Szűzanya meggyógyítja. S valóban, azt hallotta, hogy Mária arra kéri: „Menj vissza, vedd fel újra a keresztedet!” Ezután visszatért hazájába, és a gyűlölet földjén a szeretetről beszélt. Az egyik szentmise végén odament hozzá egy férfi, és megkérdezte, hogy meg tudna-e bocsátani az édesanyja gyilkosának. Ubald atya azt mondta: „Nem tudom, ki ölte meg, de talán jobb is így.”

A férfi erre letérdelt, és elmondta, hogy ő volt a gyilkos, akit akkor teljesen elborított a gyűlölet, és azt sem tudta,

Ubald atya

mit cselekszik, de kérte Ubald atyát, hogy bocsásson meg neki.

A pap szemét elöntötték a könnyek, képtelen volt megmozdulni, és saját bevallása szerint hatalmas, különös forróság töltötte el, már nem ő cselekedett. Fölsegítette a férfit, és azt mondta neki: „Jézus Krisztus nevében megbocsátok neked.” Olyannyira igaznak bizonyultak a lelkipásztor szavai, hogy az özvegy és igen rossz anyagi körülmények közé került férfi családját rendszeresen támogatta, sőt ő taníttatta ki anyja gyilkosának mindkét gyermekét. Ubald atyához áramlani kezdtek az emberek, ő pedig számos szentmise végén megkérte a vétkeket, térdeljenek le és kérjenek bocsánatot, s a mellettük állók, akik az áldozataik családjából kerültek ki, megbocsátottak nekik.

Agonás Szonja, Magyar Kurír

Mermillod genfi püspök minden este, lefekvés előtt bement a templomba imádkozni. Megköszönte Jézusnak a neki juttatott kegyelmeket, és térdhajással mondott neki jó éjszakát. Amikor egyik este épp menni készült, gyanús zajra lett figyelmes, ami a gyónatószék felől jött. A gyónatószék ajtaja kinyílt, és egy aszszony lépett elő. „Mit keres Ön itt? – kérdezte meglepve a püspök. „Múltkor meghallgattam egyik szentbeszédét, melyben az Oltáriszentségről prédikált. Én sosem hittem, hogy Jézus valóságosan jelen van a kenyér színe alatt. Elhatároztam, meglessem, hogyan viselkedik a püspök úr az oltár előtt, amikor senki nem látja. Most már látom, hogy milyen komolyan hisz. Ez az én hitemet is visszaadta!”

A szentmise súlya

Volt egy király, aki egy távoli ország királynőjével járt jegyben. Úgy tervezték, hogy az esküvőjüket a székesegyházban tartják, noha a király tudta, hogy a szertartásra legfeljebb egy maroknyi öregasszony fog eljönni. Bár az alattvalók szerették uralkodójukat, és természetesen szívesen megünnepelték volna az esküvőt, de csak a maguk módján, mert nem gyakorolták már a hitüket.

Az esküvő előtt nem sokkal történt, hogy a királyság legelegánsabb cukrászdájában éppen elkészítették az esküvői tortát. Tömegek tolongtak a boltban, hogy megnézzék a hatalmas cukrászati műremeket, és később majd elmondhassák: látták a király esküvői tortáját.

A cukrászdába betért egy szegényesen öltözött özvegyasszony is. Egy szelet kenyeret kért a cukrásztól, pénze viszont nem volt, így cserébe csak egy szentmisét tudott felajánlani érte. A cukrász fia már indult is, hogy adjon egy darab kenyeret abból, amit a gyerekek szoktak adni a király hatyúinak etetésére, de az apja rámondott:

– Ennek az asszonynak is az a baja, mint neked és az anyádnak volt: a cimboraiddal folyamatosan csak a templomban térdepelnél, ha nem adnék mindig ennyi munkát neked! Egyszerre csönd lett a tömegben. A cukrász előrehajolt a pultra:

– Úgy, egy misét akarsz értem mondatni? – támadt neki az idős asszonynak. – Szívesebben hallanám a pénzed csörgését.

– De hát egy fillérem sincs – súgta az özvegyasszony.

– Akkor nekem sincs kenyerem – mordult rá a cukrász.

– De apám – vetette közbe a fiú –, hiszen Isten nevében kérte.

– Akkor gondoskodjon hát Isten a kenyéréről – hangzott a durva válasz. Majd a cukrász gondolt egyet:

– Lássuk, mennyit ér egy mise!

Azzal letépett egy darab selyempapírt, ráírta, hogy „egy szentmise”, majd a mérleg egyik serpenyőjébe dobta, a másikba pedig a szelet kenyeret tette.

„Ekkor nézett csak igazán zavartan. Hogyan lehetséges, hogy a kenyérdarab nem nyomja le a pillékony nyű papírdarabot?

– Lehetetlen! – kiáltott fel a cukrász, és rátett még egy marcipánalmát. Azonban a serpenyő a papírdarabral még mindig lent maradt. A cukrász gyorsan rátett még néhány süteményt, de a mérleg még mindig

nem mozdult. Végül a legfinomabb meggyes muffinok kerültek a kupac tetejére, de semmi sem változott. Bármint pakoltak a mérlegbe, a papírdarabka mindvégig nehezebbnek bizonyult.

– Mit jelentsen ez? – kérdezgették egymástól az emberek. Akkor elcsendesedett a tömeg és minden szem a cukrászra szegeződött, ahogy a pulton a mérleget kezdte vizsgálgatni. Elővette az összes súlyt. A mérleg pedig hajszálpontosan mutatott mindent, a serpenyők fel-le jártak.

– De hát ez a mérleg tökéletesen működik! – kiáltott fel egy asszony.

– Természetes, hogy jól működik – mordult rá a cukrász. – Hiszen én becsületes ember vagyok!”

Újra megpakolták a mérleget, ezúttal a másik serpenyőjét, s végül a királyi pár esküvői tortáját is a tetejére tették. A másik tálba a papírlap került. Ám még a hatalmas lakodalmi torta is könnyebbnek bizonyult, mint egy szentmise.

Ebben a pillanatban megszólaltak a székesegyház harangjai, jelezvén, hogy kezdődik a király nászmiséje. A cukrász fia a kis papírdarab előtt állt, és csak nézte, aztán határozott mozdulattal levette a mérlegről. A kezek villámgyorsan a torta után kaptak, hogy megmentse, azonban minden finomság nagy robajjal leborult. Egy férfi kisietett az utcára, és a harangok dallamára énekelni kezdte az Ave Mariát. A többi vevő, akik egészen másként tervezték az esküvőt megünnepelni, gyorsan elhagyták a cukrászüzletet, és csak úgy tódultak a királyi székesegyház felé. Egyre többen csatlakoztak a férfi énekéhez.

Az üzletben csak a cukrász, a fia és az öregasszony maradt. A cukrász ekkor azt mondta neki: jöjjön el minden nap az üzletbe, s ő ad neki enni, amikor éhes lesz. Most pedig válasszon valamit a sok ennivaló közül.

Az asszony mosolyogva csúsztatott a zsebébe egy kenyérdarabot. A cukrász megkérdezte tőle, hogy a sok finomság közül miért éppen a kenyeret választotta?

– Szégyelltem többet elvenni – mondta az öregasszony.

– Szégyelltél? Hiszen te voltál köztünk az egyetlen hívő, egyedül te hittél Isten erejében, miközben a mi hitünk már régesrég kihűlt.

– Szégyelltem magam, mert bár egész életemben jártam szentmisére, csak egy darabka száraz kenyeret kértem cserébe egy miséért.

„Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok. Nem nevezlek többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz ura. Barátimnak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek. Nem íi választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendeltelek, hogy menjetek, teremjetekek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kérték tőle. Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!”

(Jn 15,14-17)